

Opinió

L'últim llibre de Sergi Pàmies: *La bicicleta estàtica*

Els llibres de Sergi Pàmies són d'aquells que es fan esperar. Quan finalment arriben, en aquest cas quatre anys després del darrer, es deixen degustar amb golafreria i un somriure als llavis. *La bicicleta estàtica* es presenta com el seu recull més autobiogràfic, tot i que es mantenen els personatges mínims, en aquest cas pedalant enmig de l'absurd, però absurd amb picada d'ulls inclosa.

D'on ha sorgit la necessitat de fer un llibre mes autogràfic amb referències explícites al seu passat, a la seva infància, a l'exili francès als seus pares?

Sergi Pàmies ha fet un llibre més biològic que tots els altres, perquè fins ara no havia volgut fer referències explícites a la meua vida, els llibres son autobiogràfics (afirma, ell mateix).

I al fer aquest llibre també és una manera de perdre vergonya. Amb els records de l'autor els contes s'entenen més i es reforça aquesta idea. També utilitza una mica de ficció barrejada amb els seus records, així no se sap de cert què és la realitat.

Uns del aspectes autèntics és el fet que els seus pares van mirar la *Notte di Cabiria* abans d'engendrar-lo, tal com explica al segon conte. La protagonista, una prostituta maltractada per la vida, que tanmateix no perd mai l'esperança: És el retrat de tota una generació i de tota una època. La mentalitat que les dificultats no són rellevants i

que la causa ho justifica tot.

Sergi Pàmies escriu amb la memòria i la nostàlgia, és l'ús que es fa de l'emoció. La memòria, en el relat, es converteix en ficció. En les narracions es molt present la relació tan paternal com filial. La matèria és molt domèstica: problemes familiars, la gent que se separa o no, les notícies de la televisió, el fenomen d'Internet, la popularitat, la fama...

El primer dels contes, *Benzodiazepina*, reflexiona sobre els xats a través d'un home que xateja amb ell mateix. En el xat les paraules adquireixen una nova dimensió. Si abans era més important tenir una bona musculatura i ser molt alt per sortir a conèixer gent, ara hi ha molts cyranos campant per la xarxa.

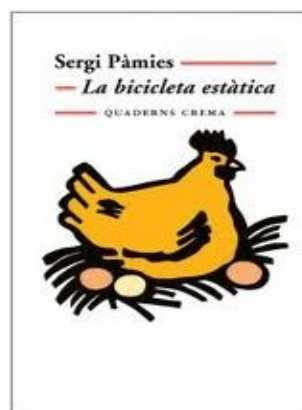
Pàmies sempre tracta de la creació literària en les seus reculls de contes. En el de *Unplugged* equipara el conte amb un fill. Aquest conte neix d'una impressió i d'una reacció a aquells autors que diuen que els llibres són com als seus fills.

L'amor recorre molts dels relats amb frases sorprenents, com ara "és el mateix ser feliç que no ser-ho". Arriba un moment, en moltes parelles, en què la pressió de les obligacions i la responsabilitats, en què la decència és tant grossa que no tenen temps pel que es consideren ximpleries.

Una altra característica que té aquest llibre és que molts contes estan escrits en segona persona això és perquè l'autor vol provar diverses maneres de narrar i de vegades amb la segona persona es poden dir coses que una primera o una tercera persona no ho permet.

L'ou o la gallina

Un cosa molt curiosa que té el llibre és que a la portada hi ha una gallina, no té cap relació amb cap del contes, és sobretot que hi ha una certa ironia perquè apunta al gran debat sobre què és el primer, si l'ou o la gallina.

La bicicleta estàtica